

MIT ADOTT SZÁMOMRA A CSEREDIÁK LÉTEM?

2000. augusztusában a sátoraljaújhelyi Rotary Club jóvoltából – cserediákként - elutaztam az Amerikai Egyesült Államok Oklahoma államába, ezen belül is Hobart városába. Hatalmas lelkesedéssel, és némi félelemmel vágtam neki az utazásnak, amely már a felkészülés kezdeti szakaszától fogva egy életre szóló felfedezőútnak, kihívásnak ígérkezett. Mélyen élt bennem a vágy, hogy méltó „képviselőjévé” váljak Magyarországnak. Az élmények, amelyekkel gazdagabb lettem cserediákévem alatt a mai napig elevenen, kitörölhetetlen emlékként élnek bennem. Szívesen nosztalgiazom, sokat mesélek ma is a hobarti évről családomnak, barátaimnak és ismerőseimnek. Nagyon kedves, melegszívű fogadtatásban részesültem az amerikai fogadó családok, az iskolában tanító pedagógusok, a diáktársak és nem túlzok, ha azt mondom, hogy az egész „kis hobarti közösség” részéről.

Számomra mindig is kulcsfontosságú helyen állt az emberekkel való bánásmód, a megsegítésükre irányuló törekvés, és a velük való együttműködés. Jó érzés adni, jó érzés segíteni másokon, felismerni a pillanatot, amikor embertársunk bajba kerül, segítségre szorul, vagy akár egy kellemes baráti beszélgetésre, pusztán csak egy mosolyra vágyik. Számmtalan olyan szituációt sodort felém cserediákévem, amikor fel kellett tudnom ismerni ezeket a bizonyos pillanatokot, fel kellett nőni ahhoz, hogy támaszt tudjak nyújtani az arra rászorult embertársam számára. Hálás vagyok ezekért a helyzetekért, mert a megpróbáltatásokon keresztül felismertem, hogy önállóan is képes vagyok arra, hogy átsegítsek egy embert a nehézségeken. A tanulmányút segített abban, hogy megértsem mennyire fontos az emberekkel való kommunikáció, és hogy mekkora ereje van a közösség összetartásában. Gyakran részt vettem jótékonyági rendezvényeken, amelyeknek az volt a célja, hogy az arra egészségügyileg, anyagilag vagy egyéb módon rászorulóknak támaszt nyújtsunk. Ezek az összejövetelek megerősítettek abban, hogy érdemes nyitott szívvel járni a világban.

Feledhetetlen érzés volt egy évig országunk „nagykövetének” lenni. Örömmel töltött el a rotary-s rendezvényen való jelenlét, a beszámolókra történő felkészülés, melynek keretében széles vásznú képet igyekeztem festeni Magyarországról. Lelkesedéssel töltött el engem a „hobarti közösség” országunkról, ezen belül is a magyar kultúráról, Sátoraljaújhely városáról, a magyar oktatási rendszerről, és nem utolsósorban a magyar konyháról történő érdeklődése. A Hobart Rotary Club tagjai minden héten csütörtökön együtt ebédeltek egy kellemes hangulatú étteremben, ahol a legfinomabb helyi oklahomai specialitásokat készítették el, úgymint a saját személyes kedvencemet, a zöldségekkel töltött burgonyát ízletes sajtmártással. Ezekre az ebédekre én is állandó meghívást kaptam, és ilyenkor amellet, hogy megbeszéltük az aktuális tennivalókat, a Rotary tagok élvezettel hallgatták élménybeszámolóimat, és jómagam is megismertem örömeiket, bánatukat. Jó érzés volt tagja lenni közösségüknek.

Kommunikációs készségem csiszolásában hatalmas segítséget jelentett a számtalan rotary-s rendezvényen való részvétel, amelyeken lehetőségem nyílt hosszabb lélegzetvételi párbeszédre folytatására különböző nemzetiségű, ezáltal különböző életszemlélettel rendelkező cserediákkal vagy rotary-s taggal. Jelenlegi munkám során – jogászként - nagy hasznát veszem kommunikációs készségemnek, emberismeretemnek, emberközpontú szemléletemnek, melyek cserediákévem során erősen formálódtak. Ezen képességek fejlődésében nagy szerepet játszottak azok az emberek, valamint a számtalan élmény, amelyekkel gazdagabb lettem a külföldi tanulmányút alatt.

Hálás vagyok ezért az egy évért, újra szívesen átelném, ha megtehetném. Köszönettel tartozom ezért családomnak és természetesen a Rotary Clubnak.

Dr. Komárominé dr. Szabó Ágnes

MIT KAPTAM A ROTARYTÓL?

Igazság szerint nem is tudom, hogy hol kezdjem. Azt tudom, hogy életem végéig hálás leszek azért a lehetőségért, amit a Rotary Clubtól kaptam, amikor az Amerikai Egyesült Államokban tölthettem az 1999-2000-es tanévet. Hálás vagyok és mindig is hálás leszek mindazoknak az embereknek, akik hittek bennem és ezt lehetővé tették. Ez egy különleges lehetőség volt, amely megváltoztatja az embert. Az országomat képviseltem, diplomáciát, fegyelmet és nyitottságot tanultam. A körzetben, ahová kerültem, én voltam az egyedüli magyar cserediák. Ez nehéz volt, mert néha nagyon gyötört a honvágy, de ugyanakkor önállóságra is tanított. Az oswego-i Rotary Clubhoz kerültem, akikről csakis a legjobbakat mondhatom. Úgy gondoskodtak rólam, mint egy nagy család, mind maga a club, mind az értem felelős emberek. Kéthetente hivatalos voltam a Rotary Club gyűlésére és legalább egy hónapban egyszer el kellett mondanom, hogy mi újság velem, hogy megy az iskola, milyen tevékenységekben veszek részt. Nem hagytak elkallódni, mindig figyeltek rám. Egyszer az egyik indiai orvos család hívott meg magához megünnepelni az indiai új évet. A rokonok is ott voltak, számomra nagyon nagy megtiszteltetés volt és nagyon kedvesek voltak hozzám. Még ennivalót is csomagoltak az ő tipikus ételeikből, hogy a fogadó szüleim is megköszölhassák. Aztán egy másik alkalommal színházba hívtak, ahol egy indiai történelmi darabot adtak elő. Rengeteget köszönhetek Dr. Kearns-nek, aki fogorvos és Club tag. Amellett, hogy a legjobb fogorvos, akivel életemben találkoztam és a munkáját azóta már több fogorvos is megdicsérte, mindent megtett, amit tudott a fogaimért. Sajnos két gyökérkezelésre volt szükségem ottlétem alatt, ami nagyon sokba került. Ő azonban semmit nem kért, csak amit a biztosítás kifizetett. Ez csekély töredéke volt annak az összegnek, amibe az ő munkája került. Sokat köszönhetek Mark DuFore úrnak is, aki az amerikai körút gyűjtését szervezte. Külön hálás vagyok és mindig is hálás leszek az első fogadó családomnak, Judy és Patrick Percy-nek, akikkel a mai napig tartjuk a kapcsolatot. Úgy fogadtak és úgy bántak velem, mintha a saját lányuk lennének. Mindent megtettek és nagy szeretettel vettek körül. A mama, Judy, mindig jött velem a fogorvoshoz és fogta a kezem. Egy idegen országban, egyedüli magyarként a környezetemben, amikor még az anyanyelvekhez képest jócskán rosszabbul beszéltem az angolt, ez nagyon sokat jelentett. Vagy amikor elmentem az egyik iskolatársamhoz filmet nézni és megkaptam a család mobiltelefonját, hogy szóljak, ha jönni akarok haza. A papa pedig eljött értem kocsival... nem lehet elmondani mit jelentett ez nekem... 11 éves voltam, amikor elvesztettem az édesapámat. Szerettem iskolába járni, bár kicsit nehéz volt barátokat szerezni. Sajnos az első családban, Aaron Percy, az öcsém, épp Izlandon volt cserediák. Az iskola jól ment, csak a matematika döcögött az elején, még akkor is, ha koromhoz képest egy évvel alacsonyabb szinten vetették fel velem, de aztán behoztam. Félévkor sikeresen teljesítettem a vizsgát a teljes évi tananyagból, majd év végén szintén. Vagyis 1 év alatt 2 év matematika tananyagát tanultam meg és a második félévben már én segítettem másoknak. Mivel ennyire egymásra találtunk az első fogadó családommal, ezért a Rotary Club megengedte, hogy még egy kicsit náluk maradhassak. Így aztán nekem csak 2 fogadó családom volt. A második családban volt egy húgom, akivel bár nem volt annyira közeli a kapcsolatunk, de jól kijöttem. Igazából, nem volt egyszerű dolguk (a második családomnak), főleg az első család után. Ennek ellenére mindent megtettek ők is és csakis jót mondhatok róluk. Amikor vége volt a tanévnek és a búcsúzkodásra került a sor még ünnepséget is rendeztek nekem. Életem első saját házi buliját, ahová az összes barátomat meghívhattam. A tanév végén megrendezésre került a nagy amerikai 1 hónapos körút. Egy nagy kirándulás, amely az Egyesült Államok minden nevezetesebb helyét útba ejti. Nekem azonban sajnos erre már nem jutott, akárhogyan is spóroltam a zsebpénzzel, amit kaptam. Nagy titokban azonban a fogadó clubom gyűjtést szervezett. Sikeresen összegyűjteniük annyi pénzt, hogy a körútra is, az élelemre is és még egy csekély költőpénzre is futotta. Soha nem hittem volna, hogy ennyi jószág létezik. Olyan emberek támogattak, akiknek nagy része - lehet, hogy - sosem fog annyit látni a saját országából mint én. 1 hónap, 3 autóbusz és 135 ember a világ 35 országából... Kb. 20 emberrel még ma is tartom a kapcsolatot, Argentínából, Brazíliából, Venezuelából, Mexikóból, Spanyolországból, Franciaországból, Belgiumból, Svédországból (a svéd fiú, Cesar, Debrecenben tanult és magyar lányt vett feleségül), Finnországból, Németországból, Japánból, Dániából, Hollandiából, stb., így 15 év után. Jelenleg Olaszországban, Genovában élek immár 7 éve. 2 évvel ezelőtt a venezuelai fiú látogatott meg, akinek Milanó mellett vannak rokonai. Bejártuk egész Genovát, megmutattam neki a várost és egy fantasztikus napot töltöttünk együtt. Olyan volt, mintha az a 15 év el sem telt volna.

Mit kaptam ettől a programtól? Rengeteg mindent. Egy új családot. Barátokat. Egy olyan biztos nyelvtudást és magabiztosságot az angol beszédben, aminek már rengetegszer hasznát vettem. Az egyetemre való felvételikor, a további ösztöndíjak (Leonardo, Erasmus) megpályázásakor, az utazásban, a munkakeresésben és a jelenlegi munkahelyemen is (ügyfélszolgálati-reklamációs felelős vagyok egy import-export cégnél). Végül pedig, de nem utolsó sorban megnyitott előttem egy új világot. Bármit szeretnék megtudni, bármit nem értek, vagy bármit szeretnék tanulni, azt angol nyelven is tehetem. Ez pedig az internet világában rendkívüli előnyt jelent.

Még egyszer szeretném megköszönni a sátoraljaújhelyi Rotary Clubnak és mindenkinek, aki támogatott és hitt bennem, ezt a lehetőséget minden diáknak csak ajánlani tudom.

Üdvözlettel:

Váradi E. Gabriella

ROTARY - ABLAK A VILÁGRA

Nagy izgalmat jelentett számomra, amikor 17 évesen, még törékeny tojánhéjjal a nemesebbik felemen az a megtiszteltetés ért, hogy egy teljes évet az óceánon túl, az Egyesült Államokban, Indianapolisban tölthessek cserediákként.

A sátorlajúj helyi Rotary Club még csak 3. éve működött, amikor iskolaigazgatóm közreműködésével lehetőségem nyílt megpályázni egy egyéves külföldi tanulmányutat. Akkor, 1997-ben hárman is sikerrel pályáztunk, s mindannyian külföldre utazhattunk. Elképzelni is nehéz volt, hogy Magyarország északkeleti csücskének kicsinyke városából repülőre pattanva, mint Dorothy, amikor a piros cipőjét felhúzta, hirtelen egy másik kontinens családjának asztalánál találja magát az ember, ahol új illatok, új ízek, idegen szavak kavalkádjában, szokatlan, de kedves arcokkal van körülveve. A tanulmányút kiváló szervezettségének köszönhetően tényleg csak a napi apróságok megismerésében kellett elmerülnünk. A cserediákok legnagyobb ellenségét, a honvágyat pedig a fogadó családok melegsége segítségével sokkal könnyebb volt legyőzni, hiszen saját gyermeküként kezelték minket. Az élmények, tapasztalatok sora kimeríthetetlen, még a több száz fénykép, videók és souvenirök is csak töredékeit képviselik az egy év során szerzett emlékeknek. Nehéz szavakkal kifejezni, hogy milyen furcsa beleharapni az első mogyoróvajás lekváros kenyérbe vagy tengeri herkentyűket találni mák, túró vagy dió helyett a tésztán. Amerika, a nagy olvasztótégely sajátossága, hogy sokszínű kultúra hagyományának őrzője, ezért lehetőségem volt az indiaitól Kínán, Japánon, Mexicon keresztül számos gasztronómiai és kulturális élmény megismerésére.

Az év végére már rutinosan ettem kellő mennyiségű sajt és kenyér segítségével a az extracsípős chilis babot jeges Coca-cola kíséretében.

Az iskolapadban a különféle órákon az egész világ gyermekeinek széles skálájával ismerkedhettem meg. Nem volt ritka, hogy ében fekete bőrszín mellett mosolyogtak ragyogó fehér fogak vagy csak résnyire nyitott, húzott szempár invitált ismerkedésre. A nyelvtanulás szempontjából az első három hónap jelentette a kihívást, amikor a szellemi megpróbáltatások mellett fizikailag is igénybe vette az embert, hogy angol-magyar középszótárt kell cipelni a táskában. Akkoriban még nem volt mobil telefonunk, ipadunk vagy laptopunk. Az iskolában való életben maradáshoz viszont gyorsvágóban kellett a nyelvet tanulni, hiszen a cél a kinti érettségi megszerzése volt. A fáradalmak meghozták az eredményt, a végzős 400 diák között én és a kirgiz cserediák barátnőm is magasba dobhattuk a kalapunkat a ballagáson.

A külföldön töltött hónapok a rákövetkező években hozták meg a gyümölcsüket. A továbbtanulás és a munkavállalás szempontjából óriási előnyt jelentett az elsajátított felsőfokú nyelvtudás, az eltérő kultúrából érkező emberek iránt mutatott megértés, tolerancia megtanulása és a megszokottól eltérő környezetbe való beilleszkedéshez szükséges rugalmasság életre keltése. Ezek a dolgok mindannyiunkban ott vannak, de úgy hiszem, hogy szükség van valamire, amivel mindezeket felszínre lehet hozni, és ehhez tökéletes segítséget nyújt egy hosszabb, külföldi tanulmányút megélése.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy még egyszer köszönetet mondhassak a sátorlajúj helyi Rotary Clubnak, hogy lehetővé tették ezt az utazást, hiszen ezt jelentette nekem Amerika, ablakot a világra.

Végső Aranka

HOGYAN LETTEM SIKERES FELNŐTTÉ?

16 éves voltam. Talán jobbkor nem is lehettem volna csereediák: már felnőttként láttam a világot, de még messze nem voltam az. A csereév bármilyen életkorban, élethelyzetben erősen hatna az emberre, de ebben a korban, a fejlődésünk kellős közepén átélve nem ritka, ha az egész további életünket meghatározza. Velem pontosan ez történt. 2009 nyarán mindent itthagytva utaztam el a Föld túlsó végére – a keleti féltékről a nyugatira, az északiról a délire – miközben elképzelésem sem volt, hogyan alakul majd az életem.

Brazíliában nemcsak portugálul tanultam meg, hanem azt is, hogyan élhetek egy eltérő kulturális közegben. Érdekes volt megfigyelni magam, hogyan reagálok egy teljesen új világra; sokat tanultam mind az életről, mind pedig saját magamról. Éreztem, hogy szinte hónapról hónapra fejlődik a személyiségem.

Amikor egy évvel később hazaértem, senki sem ismert rám. Teljesen új ember lettem; olyan amilyen lenni akartam. Bár a személyiségünk magja, a legbelsőbb tulajdonságaink nem változnak, nem mindegy, hogyan bontjuk ki őket, mit hozunk ki belőlük. Már hazatértemkor azt éreztem, hogy a csereévem alatt sikerült mindent kihoznom a képességeimből, így 2010-ben magabiztosan, önbizalommal tele értem haza. Ez életem egyik legnagyobb vízváltója volt: új emberként, új gondolatokkal, új világszemlélettel kezdhettem új életet.

A csereévem erősített meg abban is, hogy Magyarország nagyon jó hely. (Ellenkező véleményt megfogalmazó ismerőseimnek azóta is javaslom, töltsenek el egy évet a harmadik világban.) Hazánk – bár sokszor nagyobb munka árán – igenis alkalmas arra, hogy elérjük benne, amit szeretnénk. Hazaérve azt éreztem, bármire képes lehetek, előttem a világ; ezt a gondolatot az azóta eltelt öt évben minden elért eredményem, minden sikerrel vett kihívás tovább erősítette.

Persze nagyon fontos, hogy a céljaink, az igényszintünk jó helyen legyen: semmiképp se túl alacsonyan, de ne is középtájt, hiszen azt egy könnyű, kényelmes élettel is teljesítjük. Az enyémmé magasabban van, mint azt egy mai, józanul gondolkodó ember reálisnak gondolná, így gyakran születnek olyan gondolataim, olyan céljaim, amik elsőre irreálisak, megszületésükkor talán magam sem hiszek a sikerükben, de van bennem valami, amiért mégis dolgozni kezdek értük és idővel nagyon gyakran valóra is váltom őket. A magasra belőtt céljaim miatt néha azt érzem, kicsit túlzás azt hinni, hogy bármit elérek, de az életem újra és újra rácsúfol erre. Olyan dolgokat érek el, hogy néha még utólag is furcsa belegondolnom, hogy az tényleg valóság.

19 évesen, a pályaválasztásomkor már az jelentette a legnagyobb problémát, hogy túl sok mindenben voltam sikeres, így nehéz volt eldönteni, melyik terület legyen az, amiből meg szeretnék élni – éppen ezért nem is döntöttem véglegesen. Az erősségeimet három csoportba lehetett rendezni: kreatív voltam, jó volt a gondolkodásom, és olyan belső tulajdonságaim voltak, amikre bármikor építhettem. A filmrendezőtől a rockzenészen át a tervezőgrafikusig számtalan irányba elindultam, míg végül a metszetben, a média területén kezdtem meg egyetemi éveimet. Az egyetemi közegben újabb területeken próbáltam ki magam, míg végül a public relations (kommunikáció-menedzsment) területén tanultam tovább, jelenleg pedig marketingesként dolgozom a General Motorsnál Budaörsön, az Opel Magyarország marketingcsoportjában. Bár élvezem a munkám és büszke is vagyok rá, a sor még koránt sincs lezárva – úgy tekintek magam elé, mint akinek eddig is és ezután is bármikor jöhet egy új terület, egy új kihívás, ahol új sikereket érhetek el.

Tisztában vagyok önmagammal és az álmaimmal, tudom hogy mi hajt előre, de sohasem lehetek biztos abban, hogy mit tartogat még az élet számomra. Bár a jövőt nem látom, kicsit sem féltém magam tőle. Lehet, hogy holnap jön egy új helyzet, amiben kipróbálhatom magam, és lehet, hogy rájövök: ebben is jó vagyok. Lehet, hogy jön egy új alkalom, amiben ha meglátom a lehetőséget, azt kiaknázva újabb lépést tehetek előre. Tudom, honnan indultam, és ez megtanít tisztelni mindent, amit elérek. A csereévemnek öt év távlatában már nagyon kevés közvetlen hatása él, közvetett módon mégis minden nap jelen van az érzelmeimben, a gondolataimban, minden egyes döntésemben. Mire ez az írás megjelenik, még mindig csak 23 éves leszek, de már most olyan dolgok vannak mögöttem, amik nemhogy tinédzserkoromban, de még 1-2 évvel ezelőtt is teljesen abszurdnak, lehetetlennek tűntek. Mindez most nem lehetne így anélkül a folyamat nélkül, amin a csereévem alatt keresztülmentem.

Fentiek tükrében, öt év elteltével is hálával gondolok a sátoraljaújhegyi Rotary Clubra.

CSEREDIÁK ÉLMÉNYEIM

2012-ben lehetőséget kaptam a Rotarytól, hogy Argentínában tölthessem a 2013-2014-es tanévemet, mégpedig a 4815-ös districtben, Cordoba provinciában. 2013 augusztus 18-án, mit sem sejtve érkeztem meg a repülőtérré, ahol a leendő családom várt és két rotexes fiatal.

Először egy kicsit meg voltam szeppenve, az új környék, idegen emberek és természetesen az érthetetlen spanyol hallatán, de később hozzászoktam. Az én helyzetem eléggé különleges volt, mivel tulajdonképpen egy családnál voltam egész évben, csak a házakat váltogattam. Először az egyik nagymama, utána a nagynéni, majd a másik nagyszülők voltak a fogadócsaládjaim. Meglepő, de hihetetlenül jól éreztem magamat egytől egyig mind a három házban. Az én véleményem, hogy nincs rossz család, csak lusta cserediák. Nyilván vannak kivételek, de mindig elsősorban rajtad múlik, hogyan jössz ki velük, s hogy mennyire fogadnak be téged. A nyelvről ugyanezt gondolom, én személy szerint egy szót sem beszéltem amikor megérkeztem, még köszönni se nagyon tudtam, ma pedig már megértek mindent, akár fordítani is tudok egyik nyelvről a másikra. Hazaérkezésem után sikerült letennem a középfokú spanyol nyelvvizsgát és a felsőfokúnak is szeretnék majd nekirugaszkodni. A spanyolról mindenki azt mondja, hogy könnyű nyelv és szinte semmibe sem telik megtanulni, csak amikor megkérdezik tőlük, hogy a 18 igeidőből mennyit tudnak, akkor esik le az álluk.

Argentína óriási ország, sivatagtól kezdve tengerig, hótól kezdve forróságig, 7000 méteres hegytől óriási síkságokig terjed. Mind állat- és növényvilágában, valamint természeti formákban nagyon gazdag. Nem véletlenül a világ nyolcadik legnagyobb országa, ott aztán lehet utazni hetekig. Én is részt vettem egy 14 napos északi túrán és egy délin is. Megérte elmenni mindkettőre, a két utazás nagyon különböző egymástól, de mégis egyben hasonlítanak, hogy muszáj részt venni rajtuk. Csodálatos helyeket láttam, leírhatatlan élményekkel gazdagodtam és persze sok baráttal a világ különböző pontjairól. A túrák a legfontosabb helyeket foglalják magukba, amikből az argentinok a felét se látták, de neked mégis lehetőséged van rá, hogy mindenhova elmenj és egyszerűen csak élvezd Argentínát. Az iskola még, ami érdekes lehet, mivel a déli féltekén vagyunk, Argentínában akkor van tél amikor Magyarországon nyár. Én végzős osztályban voltam az első félévben és a másodikban is, mivel a két osztály különböző volt, így lehetőséget kaptam kétszer annyi diákkal megismerkedni. Nagyon kedvesek voltak velem, segítettek mindenben és jó barátok lettünk. A régi osztálytársakkal még most is tartom a kapcsolatot, megpróbálok velük rendszeresen beszélni. Általánosságban is el lehet mondani az ott élő emberekről, hogy nagyon segítőkészek, nyitott szívűek, talán sokkal felszabadultabbak az európaiaknál, nem stresszelnek rá a dolgokra, mindent nyugodtan csinálnak és nem sietnek el semmit. A magyar cserediákok nem nagyon választják Argentínát, talán csak azért, mert nem ismerik, vagy más okból, de szerintem ezen mindenképpen változtatni kéne. Szuper ország, az emberek kedvesek, a helyek hihetetlenek és a nyelv is hasznos. Elég sok országban beszélnek spanyolul és az olaszt, sőt a portugált is meg lehet vele érteni. Egy szó mint száz, mindenkinek csak ajánlani tudom ezt az országot.

Füzi Veronika

GYEREKKÉNT UTAZTAM EL, S FELNŐTTKÉNT TÉRTEM VISSZA

2005/06-os évben sikerült kiutaznom Mexikóba, és ott eltöltenem egy teljes évet. Annak ellenére, hogy lassan 10 év eltelt azóta, hogy hazajöttem, mégis tisztán emlékszem számos meghatározó pillanatra.

Megérkeztem Mexikóváros, egy több mint 20 millió lakosú város repülőterére, ami persze épp átépítés alatt volt. Természetesen nem találtuk meg a családdal egymást, kicsit kétségbe is estem 16 éves fejjel egy olyan országban, ahol a nyelvet nem beszélem. Szerencsére a kezdeti nehézségek ellenére, egy hihetetlen élményekben gazdag évet tudok magam mögött. Gyerekként mentem el, és a kortársaimhoz képest sokat tapasztalt, már jóval komolyabb fiatal felnőttként jöttem haza. Nagyon sokat tanultam ez idő alatt magamról és az életről.

Az egy év számomra nem csak a nyelvtanulásról szólt, hiszen annyiféle más kultúrából származó emberrel találkoztam, és annyiféle váratlan szituációt kellett megoldanom, hogy kijelenthetem, ez az egy év megváltoztatott és segített a jövőmről is egy konkrétabb képet kialakítani.

A programról az előttem lévő cserediákok beszámolóiból már tudtam, hogy felejthetetlen élmény, egy pillanatig sem merült fel bennem a kétség, hogy jó ötlet-e. Ha újraélhetném azt az évet habozás nélkül igent mondanék újra. Talán kicsit azon hezitáltam, hogy merre lenne érdemes utazni, de úgy érzem Mexikó nagyon jó választás volt. Mindenképp angoltól eltérő nyelvterületre szerettem volna menni, de az ázsiai kultúrák akkor nem annyira vonzottak. Így esett a választásom a közép- és dél-amerikai régióra.

Sátoraljaújhelyről indultam, ami alig 20 ezer főt számlál, és egy 3 milliós fejlett nagyvárosba csöppentem. Három családnál laktam, mindenhol voltak jó, és persze kevésbé jó pillanatok, de visszatekintve nagyon sokat tanultam az eltérő jelleg miatt a mexikói kultúráról, értékekről és az életről. Eljutottam gyönyörűséges helyekre, a sorozatokból ismert gazdagabb, híresebb üdülőhelyekre, illetve láttam a mexikói valóságot is, hogy a szegényebb falvakban, vidéken hogyan élnek az emberek.

Mind az iskolában, mind a cserediákok közösségen belül sikerült olyan baráti kapcsolatokat kialakítanom, amik a mai napig fennmaradtak. Vagy levelezünk egymással, vagy ha épp azonos városban tartózkodunk, akkor összefutunk. Számos alkalommal találkoztam már volt cserediákokkal, vagy épp Európába látogató volt iskolatársakkal. Ilyenkor pillanatok alatt előjön az oldott hangulat, és természetesen a régi közös emlékek. A családjaim közül egyel maradt meg szorosabban a kapcsolat, velük évente párszor írunk egymásnak levelet, de tudom, ha visszamennék meglátogatni őket, akkor is minden ugyanolyan lenne, mint amikor eljöttem onnan. Sajnos 2006 óta nem volt meg a lehetőségem, hogy ellátogassak oda, de amint ez változik, biztos, hogy meglátogatok mindenkit, akivel akkor jóban voltam.

Hogy mit nyújtott nekem hosszútávon a Rotary? Rálátást a világra, sokkal jobban kiszélesedett szemléletmódot, az eltérő kultúrájú személyek elfogadását, amit véleményem szerint az iskolai rendszer nem tud itthon megtanítani. Ma egy multinacionális cégnél dolgozom, ahol a munka nyelve az angol és a spanyol, illetve a kollégáim fele külföldi, a főnökeim is külföldiek, és egy pillanatig sem okozott problémát a beilleszkedés egy ennyire multikulturális környezetbe. Bárhova megyek a világban, sehol nem érzem magam elveszve, hiszen 16 évesen olyan dolgokat éltem át, amikről mások csak álmodni mernének, és ha akkor sikerült „túlélnem” akkor mi történhetne velem már 10 évvel idősebb fejjel? ☺

Hálás vagyok a Rotary-nak, hogy megteremtette a lehetőséget, bátran kijelentem, hogy a mögöttem lévő 26 évből ez volt a jövőm szempontjából leginkább meghatározó élmény.

Jurkó Réka

EMLÉKKÉPEK CSEREDIÁK ÉVEMBŐL

A 2009/2010-es tanévet a Rotary Club és szüleim segítségével kint tölthettem Brazíliában cserediákként. Már 1998-ban eldöntöttem, hogy jelentkezni fogok cserediáknak, mert korábban nálunk lakott egy brazil cserediák fiú, aki hamar beleszólt a család szívébe. Nagy élmény volt egy külföldivel élni, aki messziről jött, más kultúrából érkezett. Én már ekkor elhatároztam, hogy szeretnék megismerni egy másik országot, kultúrát, nyelvet és új embereket. Szeretnék világot látni. Mikor elérkezett a pillanat, hogy jelentkezni kellett a külföldi ösztöndíjra, mindenféleképpen egy dél-amerikai országba szerettem volna eljutni. A spanyol és portugál nyelvet részesítettem leginkább előnyben. Mikor megkaptam Brazíliát, nagyon boldog és izgatott voltam. Alig vártam, hogy utazhassak. Nagyon gyorsan el is jött az időpont, amikor mennem kellett. Búcsúzni kellett a családtól, a barátoktól, az itthonról, mivel 1 év az hosszú idő. Elindultam egyedül az ismeretlen nagyvilágba, távolra a szeretteimtől, nem ismertem senkit. Voltak jobb és rosszabb napok, jobb és rosszabb családok és sok-sok utazás. Miután letelt az egy év mély benyomásokkal és sok tapasztalattal érkeztem haza. Furcsa volt visszatérni, itthon lenni, találkozni a családdal, barátokkal. Nagyon nehéz volt otthagyni mindent. Soha nem gondoltam volna, hogy a világ másik részén élőkkel ilyen jó kapcsolatot fogok létesíteni. Megtanultam a portugál nyelvet, középszinten az angol szókinccset is bővítettem, nagyon sok helyen jártam az országban, nagyon sok jó embert ismertem meg, ráadásul valamilyen szinten a kultúrát is el tudtam sajátítani. 2014. augusztusában lehetőségem volt kiutazni megint 1 hónapra. A 3. családomból való nővérem diplomaosztóján voltam. A leghihetlenebb számomra az volt, hogy amint megérkeztem, olyan volt mintha csak 1-2 hónap telt volna el az utolsó találkozásunk óta. Nagyon sok mindent megtanultam a kint töltött idő alatt. Értékelni kell minden egyes percet az életben, ki kell használni a lehetőségeket, amelyek adódnak, értékelni a helyet ahol élek és tisztelni kell az embereket. A legjobban amit hasznosítani tudok a mindennapokban az a nyelv. A 3. családommal folyamatosan tartom a kapcsolatot, ezzel is gyakorlom a nyelvet. Ha elmegyek egy fesztiválra, egy másik országba, egy nagyobb városba, akkor mindig találkozom brazilokkal, így mindig tudok velük kommunikálni. Ez az egy év egy életre szóló élmény volt az életemben és mindig kedves emlékekkel fogok rá gondolni.

Szeretném megköszönni szüleimnek a sok támogatást és a Rotary Club Sátoraljaújhely minden tagjának, hogy megadták a lehetőséget, hogy 1 évet töltsék Brazíliában.

Monok Annamária

NÉMETORSZÁGI ÉLMÉNYEK

A 2008/2009-es gimnáziumi tanéveemet Németországban tölthettem rotarys cserediákként. Amikor megtudtam a helyszínt nagyon örültem, mivel Sátoraljaújhelyhez képest „nagyvárosba” kerültem. Az Észak-Németországban található 120.000 lakosú tengerparti Bremerhaven volt helyszíne utazásomnak. Csodálatos hangulatú város, ahol rengeteg élményben volt részem.

Ahogy visszagondolok arra az évre, azt gondolom, hogy a legnagyobb előnye a cserediákságnak az volt, hogy már fiatalként egy viszonylag önálló élet alakult ki körülöttem, ami persze nem volt mindig egyszerű. Egy idegen környezetben is meg kell tudni oldani a legváratlanabb helyzeteket, amit tovább nehezített - főként az első néhány hónapban - a nyelv ismeretének hiánya. Ez sokat javított a problémamegoldó készségemen.

Az egy év elég volt arra, hogy német, illetve angol nyelvi tudásomat közepes szintnél fényesebbre csiszoljam. Természetesen hazatérésem után még gimnáziumi éveim alatt letettem a német felsőfokú nyelvvizsgát és az érettségit jó színvonalon, de ekkor még csak annyit tartottam fontosnak, hogy ezek a pontok, milyen jól fognak jönni a sikeres egyetemi felvételimhez. Amikor Németországba jelentkeztem cserediáknak még nem is sejtettem, hogy ez a tudás mennyivel többet fog jelenteni számomra, mintha bármely más nyelvet tanultam volna. Az igazi előnyét akkor tapasztaltam meg, amikor elkezdtem tanulmányaimat a Budapesti Műszaki Egyetem Építészmérnöki karán. A magyar szakma erősen építkezik a német műszaki eredményekre, ezért a legmodernebb technológiai utasításokat, újításokat sokszor csak németül lehet megtalálni. Gyakran az is előfordult eddigi egyetemi tanulmányaim során, hogy tanáraink előadási anyaga német nyelven volt hozzáférhető, amelyek feldolgozása nekem nem okozott gondot. Néhány hete részt vettem életem első állásinterjúján, ahol külön kiemelték az önéletrajzomból, hogy mennyire szükségük van olyan mérnökökre, akik a szakmai tudás mellett nyelveket is beszélnek. Valószínűnek tartom, hogy ennek is szerepe volt abba, hogy sikeresen pályáztam.

Ez az év egy életre szóló élmény marad számomra, amire mindig szívesen fogok visszagondolni. Ami az előnyét jelenti a csereévnél, abból adódik a hátránya is, mert szülőktől mentes szabadságot kaptam, de ha baj volt, nem voltak ott mellettem közvetlenül, hogy segíteni tudjanak azonnal. Tinédzserként először tapasztaltam meg, hogy az önállóságnak bizony van rossz és nehéz oldala is.

A csereév alatt nagyon sok országból érkezett fiatallal ismerkedtem meg, sokféle kultúrával találkoztam, így sokkal nyitottabb és befogadóbb lettem az újdonságokra, a számomra ismeretlen dolgokra.

Minden nehézség ellenére olyan élményt kaptam, amelyet soha nem felejték és hálásan köszönök a Rotary szervezetnek. Ha lehetőség lesz rá, akkor az én gyermekeim is Rotarys cserediákok lesznek.

Plébán Livia